

POSLEDNÍ
DOPIŠ

REBECCA
YARROS

Poslední dopis

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Rebecca Yarros

Poslední dopis – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POSLEDNÍ DOPIS

POSLEDNÍ DOPIS

**REBECCA
YARROS**

*Dětem,
které vedou válku s rakovinou:*

*Davidu Hughesovi,
který porazil svou desetiprocentní šanci
stoprocentním srdcem.*

*A takovým jako Beydn Swink,
jejichž duše byly nesouměřitelně
silnější než těla.
Nikdy nebudete zapomenuti.*

Kapitola 1

BECKETT

Dopis č. 1

*Milý Chaosi,
alespoň tedy můj bratr tvrdí, že ti tak říkají.
Zeptala jsem se ho, jestli někdo z jeho kámošů
nepotřebuje dostávat víc dopisů, a dostala jsem
od něj tvoje jméno.*

*Takže ahoj. Jmenuju se Ella. Znáám celé to
pravidlo žádná-skutečná-jména-v-korespondenci.
Píšu tyhle dopisy celou dobu, co bratr dělá to, co
dělává... což nejspíš děláš i ty.*

*A teď, než tenhle dopis odložíš a rozpačitě
zamumláš: „Děkuju, nechci,“ jak to kluci dělávají,
musíš vědět, že píšu stejně kvůli sobě, jako kvůli
tobě. Vzhledem k tomu, že budu mít bezpečné
místo, kam se schovat před vlezlými očima tohohle
mrňavého, zvědavého městečka, je to skoro, jako
bych tě využívala.*

Takže pokud bys byl ochotný mi naslouchat, budu ti vděčná, a na oplátku s radostí budu dělat vrbu já tobě. Taky dělám přímo úžasné sušenky z arašídového másla. Jestli ti s tímhle dopisem nepřijdou sušenky, tak jdi zmlátit mého bratra, protože ti je ukradl.

Kde mám jen začít, jak se představit, aby to nevypadalo jako inzerát na seznamce? Dovol, abych tě ujistila, že nehledám nic víc než kamaráda na dopisování – kamaráda z velké dálky – namouduši. Kluci od armády mě neberou. Vlastně ani kluci obecně. Ne že bych neměla ráda kluky. Jenom na ně nemám čas. Víš, čeho lituju? Že píšu tenhle dopis perem.

Jsem mladší sestra, ale to už určitě víš od mého bratra. Je hodně ukecaný, což znamená, že taky nejspíš víš, že mám dvě děti. Ano, jsem samoživitelka, a ne, nelituju svého rozhodnutí. Páni, už je mi nanic z toho, jak se mě na to každý vyptává, nebo na mě prostě vrhá jen pohledy, které tu otázku naznačují.

Tu poslední větu jsem málem vymazala, ale je to pravda. Taky jsem moc líná to celé přepisovat.

Je mi čtyřiaadvacet a za dárce spermatu dvojčat jsem byla vdaná dohromady asi tři sekundy. Jen tak dlouho, než se ukázaly růžové čárky, doktor řekl, že vidí na ultrazvuku dvě srdíčka, a pak už zmizel v nočních temnotách se zabalenou taškou. O děti nikdy nestál a upřímně, zřejmě je to tak i lepší.

Pokud si nepotrpíš na dopisování, neurazím se. Ale sušenky nečekej. Sušenky jsou jen pro kamarády na dopisování.

*Jestli ti nevadí dopisovat si s matkou
samoživitelkou, čti dál.*

*Mým dvojčatům je pět, což, pokud sis to správně
spočítal, znamená, že se narodila, když mi bylo
devatenáct. Poté co jsem šokovala naše městečko
rozhodnutím vychovat je sama, přivodila jsem mu
málem infarkt, když jsem po smrti babičky převzala
Solitude. Bylo mi teprve dvacet, dvojčata byla ještě
mimina a v tom penzionu nás babička vychovala,
takže mi to připadalo jako dobré místo, kde
vychovávat své děti. Pořád ještě je.*

*Takže tedy... Maisie a Colt jsou víceméně celý
můj život. V dobrém slova smyslu, samozřejmě.
Jsem vůči nim až směšně přehnaně ochranná,
ale uvědomuju si to. Mám sklon reagovat
přehnaně, budovat kolem nich hradbu, což mě
udržuje v jakési izolaci, ale hele, člověk může mít
i horší chyby, ne? Maisie je tichá a většinou ji
najdu, jak se někde schovává s knížkou. Colt... no,
ten je obvykle někde, kde být nemá, a dělá něco, co
by neměl. Dvojčata umějí být k zbláznění, ale taky
dvojnásob úžasná.*

*Já? Pořád dělám, co musím, a nikdy ne to, co
bych opravdu měla nebo chtěla. Ale tak to asi
je vždycky, když je člověk máma a k tomu vede
podnik. A když už je o tom řeč, podnik se začíná
probouzet, takže budu muset tuhle krabici zalepit
a poslat.*

*Odepiš, jestli chceš. Pokud ne, pochopím to. Jen
si pamatuj, že někde v Coloradu na tebe někdo
myslí v dobrém.*

Ella

Dnes by byl ideální čas na několik sprostých slov.

Když jsme byli na misi, většinou to silně připomínalo film *Na Hromnice o den více*. Pořád to samé, den co den. Ta jednotvárnost měla skoro předvídatelný, přívětivý vzorec.

Nebudu lhát. Byl jsem velký fanda jednotvárnosti.

Rutina byla předvídatelná. Bezpečná, nebo tak bezpečná, jak jen to v těchhle místech bylo možné. Byli jsme měsíc v další utajené lokaci v další zemi, ve které jsme nikdy předtím nebyli, a rutina byla na takovém místě asi jediná příjemná věc.

Dnešek byl ledasco, jen ne rutina.

Mise splněna jako obvykle, ale ne zadarmo. Vždycky to něco stálo, a poslední dobou cena stoupala.

Podíval jsem se na svou ruku a ohnul prsty, protože jsem mohl. Ramirez? Ten tu schopnost dneska ztratil. To svoje nové mimino bude chovat na protéze.

Mrsknul jsem paží, pustil míček a psí hračka prosvištěla po obloze jako záblesk červeně na neposkvřené modři. Obloha byla na tomhle místě to jediné čisté. Nebo to tu dneska jen působilo špinavě.

Havoc se vyřítila terénem sebejistým krokem, oči zaostřené na cíl, až...

„Sakra, ta je dobrá,“ přistoupil ke mně zezadu Mac.

„Je nejlepší.“ Ohlédl jsem se na něj a pak zase upřel oči na Havoc, která běžela zpátky ke mně. Musela být nejlepší, aby se dostala tam, kde jsme teď byli, k supertajné jednotce pod přímým velením prezidenta, která operovala, aniž vlastně oficiálně existovala. Patřila ke psům do speciálních operací, kteří stáli asi milion kilometrů nad ostatními armádními pracovními psy.

Taky patřila mně, čímž se automaticky stávala tou nejlepší.

Moje holka byla pětatřicetkilový, dokonalý labradorský retrívr. Její černá srst se odrážela od písku, když se zastavila těsně u mých nohou. Zadkem dosedla na zem, podávala mi míček a v očích jí jiskřilo. „Naposled,“ řekl jsem jemně a vzal míček z její tlamy.

Vyrazila ještě dřív, než jsem se rozmáchl k hodu.

„Víš se něco o Ramirezovi?“ zeptal jsem se a čekal, až bude Havoc dost daleko.

„Přišel o ruku. Od loktu dolů.“

„Kkk...“ Hodil jsem hračku co nejdál.

„Mohl jsi klidně říct kurva. Dneska je to na místě.“ Mac se podrbal v plnovousu, který si nechával růst už měsíc, a poupravil si sluneční brýle.

„Jeho rodina?“

„Christine na něj bude čekat v Landstuhlu. Posílají čerstvou krev. Osmatřicet hodin do příletu.“

„Tak brzy?“ Opravdu jsme byli naprosto nahraditelní.

„Stěhujeme se. Porada je v pět.“

„Jasný.“ Vypadalo to, že nás čeká další utajená lokace.

Mac shlédl na mou paži. „Nechal sis to prohlédnout?“

„Doktor to zalátal. Jen škrábnutí, nic, kvůli čemu by bylo potřeba se rozčilovat.“ Další jízva k desítkám těch, které mi už poznamenaly kůži.

„Možná potřebuješ, aby se kvůli tobě rozčilovala nějaká holka.“

Vrhl jsem na svého nejlepšího kamaráda úkosem přísný pohled.

„Co je?“ Přehnaně pokrčil rameny a pak ukázal na Havoc, která už zase přibíhala, stejně nadšená, jako když jsem hodil míček poprvé nebo po šestatřicáté. „Nemůže to být jediná ženská ve tvém životě, Gentry.“

„Je věrná, krásná, umí hledat výbušniny nebo sejmout někoho, kdo se tě pokouší zabít. Co přesně jí chybí?“ Vzal jsem od Havoc míček a podrbal ji za uchem.

„Jestli ti to musím říct, tak už ti není pomoci.“

Zamířili jsme zpátky do malého areálu, který tvořilo vlastně jen pár budov kolem nádvoří. Všechno bylo hnědé. Budovy, vozidla, terén, dokonce i obloha jako by nabývala stejného odstínu.

Paráda. Písečná bouře.

„O mě se nemusíš bát. Nedělá mi problém být na posádce,“ prohlásil jsem.

„To já dobře vím, ty zmetku vypadající jako Chris Pratt. Jenže chlape,“ – položil mi ruku na rameno, takže jsme oba zastavili dřív, než jsme vstoupili na nádvoří, kde se shromažďovali kluci – „ty nikoho nemáš.“

„Ty taky ne.“

„Ne, momentálně nejsem ve vztahu. To ale neznamená, že neexistují lidé, které mám rád a kteří mají rádi mě.“

Věděl jsem, kam tím míří... a teď na to nebyla vhodná doba ani místo. *Nikdy* nebyly. Než to stihl rozzebrat, plácl jsem ho po zádech.

„Hele, můžeme zavolat na linku důvěry, nebo odtud můžeme sakra vypadnout a přesunout se na další misi.“ Přesuny mi vždycky připadaly nejsnazší. Nena-
vazoval jsem vztahy, protože jsem nechtěl, ani bych toho nebyl schopný. Vztahy – k lidem, místům nebo věcem – překážely, nebo z nich člověk zblbl. Protože existovala jen jedna jistá věc, a to byla změna.

„Myslím to vážně.“ Přimhouřil oči s výrazem, který jsem za deset let našeho přátelství viděl už mockrát.

„Jo, no, já taky. Nic mi nechybí. Kromě toho mám tebe a Havoc. Všechno ostatní je jen poleva.“

„Macu! Gentry!“ zavolal Williams od dveří severní budovy. „Dělejte!“

„Už jdeme!“ zařval jsem v odpověď.

„Hele, než půjdeme dovnitř... nechal jsem ti něco na posteli.“ Mac se podrbal ve vousech – znamení nervozity.

„Jo, ať je to, co chce, po tomhle rozhovoru nemám zájem.“ Havoc a já jsme vykročili na poradu. Už jsem cítil v krvi svrbění, abych nechal tohle místo za zády a zjistil, co na nás čeká.“

„Je to dopis.“

„Od koho? Každý, koho znám, je v tamté místnosti.“ Ukázal jsem na dveře. Přecházeli jsme prázdné nádvoří. To se stává, když v dětství skáчете z jednoho dětského domova do druhého a pak se v den svých osmnáctých narozenin necháte naverbovat. Skupina lidí, kteří stojí za řeč, se vejde do jednoho Blackhawku, a dnes už nám chyběl Ramirez.

Jak jsem řekl. Vztahy byly akorát překážka.

„Od mé sestry.“

„Prosím?“ Ruka mi zkameněla na zrezivělé klice dveří.

„Slyšels dobře. Od mé mladší sestry Elly.“

Mozek mi zalistoval vnitřním adresářem. Ella. Blond, zabijácký úsměv, něžné, laskavé oči, modřejší než nejmodřejší obloha, co jsem kdy viděl. Už deset let kolem sebe mával jejími fotkami.

„Gentry, no tak. Potřebuješ fotku?“

„Já vím, kdo je Ella. Co sakra dělá dopis od ní na mé posteli?“

„Jen mě napadlo, že by sis třeba chtěl s někým dopisovat.“ Zadíval se na své uprášené boty.

„Dopisovat? Jako nějaký projekt v páté třídě na základce, dopisování s někým ze sesterské školy?“

Havoc se přisunula blíž, opřela se mi tělem o nohu. Byla naladěná na každý můj pohyb, i na sebemenší změny nálady. To z nás dělalo nepřekonatelný tým.

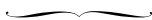
„Ne, ne...“ Zavrtěl hlavou. „Jen jsem se snažil pomoci. Ptala se, jestli nevím o někom, kdo by třeba potřeboval dostávat občas poštu, a protože ty nemáš žádnou rodinu...“

Ušklíbl jsem se, rozrazil dveře a nechal ho stát venku. Možná mu trochu toho písku ucpe otevřenou pusou. Nesnášel jsem slovo *kurva*. Lidi ho pronášeli každou chvíli, vlastně ustavičně. Ale jen co jim došlo, že žádnou nemáte, berou to, jako byste trpěli úchylkou, kterou je třeba napravit, jako byste byli problém, který je třeba vyřešit, nebo ještě hůř – litovat ho.

Už jsem se tak moc přenesl přes veškerý soucit, až to bylo skoro k smíchu.

„Tak fajn, kluci,“ oslovil kapitán Donahue náš desetičlenný tým – totiž devítičlenný – kolem poradního stolu. „Nerad vám říkám, že nemáme namířeno domů. Máme novou misi.“

Všichni kluci zaúpěli – nepochybně se jim stýskalo po manželkách, po dětech – což mě jen utvrdilo v mém postoji vůči vztahům.

„Vážně, Bažante?“ zavrčel jsem, zatímco nováček honem honem uklízel krámy, které shodil z přepravního boxu, co mi sloužil jako noční stolek.

„Promiň, Gentry,“ mumlal a sbíral papíry. Typický americký kluk, čerstvě vypuštěný z operačního výcviku, který zatím neměl v našem týmu co dělat. Potřeboval ještě pár let a daleko pevnější ruce, což znamenalo, že byl příbuzný někoho, kdo měl konexe.

Havoc naklonila hlavu ke straně, podívala se na něj a pak na mě.

„Je tu nový,“ sdělil jsem jí tiše a podrbal ji za ušima.

„Tady,“ podával mi kluk hromádku věcí, oči vyvalené, jako bych se ho chystal pro nešikovnost vyhodit z jednotky.

Panebože, doufám, že se zbraní to umí líp, než s mým nočním stolkem.

Odložil jsem hromádku na zbývajících pár centimetrů postele, které momentálně nezabírala Havoc. Roztřídit ji zabralo jen pár minut. Navrchu byly rozečtené články z časopisů na různá témata a... „Sakra.“

Ellin dopis. Už jsem ho měl skoro dva týdny, a ještě jsem ho neotevřel.

Ani jsem ho ale nevyhodil.

„Otevřeš to?“ otázal se Mac s načasováním prvotřídního nasírače.

„Proč nikdy nemluvíš sprostě?“ zeptal se ve stejném okamžiku Bažant.

Zamračil jsem se na Maca, zasunul dopis dospod hromádky a popadl článek z časopisu navrchu. Byl o nových technikách pátrání a záchranářství.

„Fajn. Odpověz nováčkovi.“ Mac obrátil oči v sloup, lehl si naznak na palandu a založil ruce za hlavu.

„Jo, jmenuju se Johnson...“

„Ne, jsi Bažant. Jméno sis ještě nevysloužil,“ opravil ho Mac.

Kluk se zatvářil, jako bychom mu právě nakopli štěňátko, takže jsem vyměkl.

„Někdo mi jednou řekl, že sprostá slova jsou mizerná omluva pro chudou slovní zásobu. Vypadáš pak jako nevzdělaný příslušník nižších vrstev. Tak jsem toho nechal.“ Bůhví, že už tak toho proti mně stálo dost.

Nechtěl jsem, aby na mně bylo znát, jakými sračkami jsem si prošel.

„Nikdy?“ Bažant se předklonil, jako bychom se svěřovali po večerce na dětském táboře.

„Jen v duchu.“ Přelistoval jsem v časopise na jiný článek.

„Ona je vážně pracovní pes? Vypadá moc... mile.“ Bažant natáhl ruku směrem k Havoc.

Prudce zvedla hlavu a vycenila na něj zuby.

„Jo, je, a ano, na povel tě zabije. Tak nám oběma prokaž laskavost a už na ni nikdy nezkoušej sáhnout. Není to mazlíček.“ Nechal jsem ji pár vteřin vrčet, aby se vyjádřila.

„Klid,“ řekl jsem Havoc a přejel jí dlaní ze strany po šiji. Napětí jí z těla okamžitě vymizelo, sesula se mi na stehno a zamžikala na mě jakoby nic.

„Sakra,“ zašeptal.

„Neber si to osobně, Bažante,“ pronesl Mac. „Havoc je žena jednoho muže, a ty to sakra jistě nejsi.“

„Věrná a smrtelně nebezpečná,“ zazubil jsem se a pohládl ji.

„Jednoho krásného dne,“ ukázal Mac na dopis, který vyklouzl na postel vedle mého stehna.

„Dneska to nebude.“

„Ten den, kdy to otevřeš, si budeš nadávat, žeš to neudělal dřív.“ Naklonil se z palandy a vytasil se s vaničkou sušenek z arašídového másla. Do jedné se pustil za zvukového doprovodu diváka pornofilmu.

„Jako že fakt.“

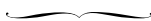
„Fakt,“ zasténal. „Moc dobré.“

Se smíchem jsem zastrčil dopis zpátky pod hromádku papírů.

„Prospi se, Bažante. Zítra jdeme do akce.“

Kluk přikývl. „Po ničem jiném netoužím.“

Mac a já jsme si vyměnili vědoucí pohled.
„To říkej zítra večer. Teď si dej šlofika a přestaň mi
shazovat věci, jinak dostaneš přezdítku Piškot.“
Vyvalil oči a zasunul se na spodní palandu.

O tři večery později byl Bažant po smrti.

Johnson. Vysloužil si své jméno a přišel o život při
záchraně Doktora.

Ležel jsem a bděl, zatímco všichni ostatní spali. Po-
hled mi pořád sjížděl k prázdné dolní palandě. Nepat-
řil sem a všichni jsme to věděli – vyjadřovali jsme své
obavy. Nebyl připravený. Nebyl připravený na misi,
na tempo naší jednotky, ani na smrt.

Smrti to bylo jedno.

Uběhla půlnoc a mně bylo dvacet osm.

Všechno nejlepší k mým narozeninám.

Úmrtí na mě působila pokaždé jinak, když jsme by-
li na misi. Obvykle spadala do jedné ze dvou katego-
rií.

Buď jsem to hodil za hlavu a šlo se dál, nebo se
moje smrtelnost stala zčistajasna něčím hmatatelným.
Možná to bylo těmi narozeninami, nebo že Bažant
byl skoro ještě mimino, ale tohle úmrtí patřilo k tomu
druhému typu.

Haló, Smrtelnosti, to jsem já, Beckett Gentry.

Logika mi říkala, že mise skončila a my pojedeme
za pár dní domů nebo do dalšího pekla. Ale v tom
okamžiku mě čistá potřeba spojení svírala tak, že pů-
sobila jako fyzický tlak na hrudi.

Žádné vztahy, říkal jsem si. Ty věští jediné průšvih.

Ale být ve spojení s jiným člověkem způsobem,
který nebyl vyhrazený pro bratry ve zbrani, ba ani pro

mé přátelství s Macem, který byl to nejbližší k rodině, co jsem kdy měl...

V návalu čiré impulzivity jsem popadl baterku a dopis, který byl zastrčený do časopisu o horolezectví.

Přečetl jsem ten dopis jednou, dvakrát... desetkrát, a spojoval si v duchu slova s fotografiemi jejího obličej, které jsem vídal už léta. Představoval jsem si ji, jak si po ránu ukradne pár chviliek, aby napsala dopis, a v duchu jsem se ptal, jak asi vypadal její den. Co je to za chlapa, když opustí těhotnou manželku? *Hajzl.*

Co je to za ženskou, která na sebe vezme starost o dvojčata a podnik, když je sama ještě dítě? *Fakt sakra silná ženská.*

Silná, zdatná ženská, kterou musím poznat. Touha, která se mě zmocnila, byla nepříjemná a nepopíratelná.

Co nejtišeji jsem vyndal zápisník a propisku.

O půl hodiny později jsem zalepil obálku a pak s ní praštil Maca do ramene.

„Co je, sakra?“ vyštěkl na mě a převalil se.

„Chci svoje sušenky.“ Vyslovoval jsem každé slovo zřetelně a s vážností vyhrazenou pro udílení povelů Havoc.

Rozesmál se.

„Ryane. Myslím to vážně.“

Vytasit křestní jméno, to znamenalo, že to opravdu vážně myslím.

„Jo, no, když zaspíš, tak přijdeš o sušenky.“ Ušklíbl se a znovu se uvelebil na palandě. Pár vteřin nato už oddechoval zhluboka a pravidelně.

„Děkuju,“ řekl jsem tiše, protože jsem věděl, že mě neslyší. „Děkuju ti za ni.“

Kapitola 2

ELLA

Dopis č. 1

*Ello,
máš pravdu, tvůj bratr ty sušenky fakt snědl.
Ale na jeho obhajobu musím říct, že jsem čekal
moc dlouho, než jsem tvůj dopis otevřel. Jestli si
opravdu budeme psát, měli bychom být upřímní,
ne?*

*Takže zaprvé, neumím to s lidmi. Mohl bych
uvést hromadu výmluv, ale ve skutečnosti to fakt
jen neumím. To zahrnuje, že říkám nesprávné věci,
jsem moc otevřený nebo prostě nechápu potřebu
nesmyslného klábosení, ani ničeho podobného.
Netřeba dodávat, že jsem taky nikdy nepsal
dopisy... vlastně nikomu, když tak o tom uvažuju.*

*Zadruhé, líbí se mi, že píšeš perem. Znamená
to, že se nevracíš, abys zcenzurovala, co už je
napsané. Nijak přehnaně nepřemýšlíš, prostě píšeš,*

co si myslíš. Vsadím se, že taková jsi i osobně – říkáš, co si myslíš.

Nevím, co ti o sobě napsat, aby to cenzoři nezačernili, takže co třeba tohle. Už asi pět minut je mi osmadvacet a kromě mých kamarádů tady nemám vůbec žádný kontakt s okolním světem. Většinou mi to stačí, ale dneska v noci si říkám, jaké to asi je, být tebou. Mít tolik povinností a tolik lidí, kteří jsou na tobě závislí. Kdybych ti mohl položit jednu otázku, byla by to tahle: Jaké to je, být středem něčího vesmíru?

S úctou

Chaos

Přečetla jsem ten dopis už potřetí od chvíle, kdy ráno přišel. Přejížděla jsem prsty hrbolaté písmo, tvořené samými velkými tiskacími písmeny. Když prve Ryan řekl, že má v jednotce někoho, s kým by rád, abych si dopisovala, myslela jsem si, že přišel o rozum.

Chlapi, se kterými sloužil, byli obvykle asi tak otevření jako zajištěný zámek u zbraně. Náš otec býval stejný. Namouduši, když plynuly týdny bez odpovědi, usoudila jsem, že ten dotyčný nad mou nabídkou ohrnul nos. Napůl se mi ulevilo – už jsem toho měla na krku dost. Ale prázdný list papíru má něco do sebe. Mocht si vylít myšlenky do dopisu někoho, s kým se nikdy nesetkám, bylo podivně osvobozující.

Vzhledem k jeho dopisu jsem se v duchu ptala, jestli to nemá stejně.

Jak se může někdo dožít osmadvaceti a nemít vůbec nikoho? Ryan říkal, že ten kluk je uzavřený, ale Chaos působil jen... osaměle.

„Mami, já se nudím,“ ozvala se vedle mě Maisie a kopala nohama pod židli.

„No, víš ty co?“ zeptala jsem se melodickým hlasem a zastrčila dopis do kabelky.

„Nudí se jenom nudní lidi?“ zamžikala na mě těma největšíma modrýma očima na světě. Naklonila hlavu ke straně a nakrčila nos, až se jí na něm nadělaly vrásky. „Možná by nebyli tak nudní, kdyby měli co dělat.“

Zavrtěla jsem hlavou, ale usmála jsem se a podala jí svůj iPad.

„Bud' na něj opatrná, jo?“ Nemohli jsme si dovolit nový, když se tenhle týden dávaly nové střechy na tři chaty pro hosty. Už jsem prodala deset hektarů pozemku u zadní hranice nemovitosti na financování oprav, které už měly proběhnout dávno, a uzavřela jsem nejvyšší možnou hypotéku, abych umožnila rozšíření.

Maisie přikývla a blond culík jí poskočil, jak přjetím prstu otevřela iPad, aby našla své oblíbené aplikace. Jak se u sta hromů může pětiletá holka orientovat v té věci líp než já, to mi bylo záhadou. Colt byl taky učiněný mág, jenom nebyl tak technicky nadaný jako Maisie. Hlavně kvůli tomu, že neměl čas, protože musel lézt všude, kam neměl.

Zalétla jsem pohledem k hodinám. Čtyři odpoledne. Doktor už měl půl hodiny zpoždění, ačkoliv si nás objednal *on*. Věděla jsem, že Adě nevadí pohlídat Colta, ale vadilo mi, že si jí musím říkat. Bylo jí přes šedesát, a i když byla dosud svěží, s Coltem vůbec nebylo snadné udržet krok. Říkala mu „blesk v láhvi“ a nebyla daleko od pravdy.

Maisie si nepřítomně třela místo na boku, na které si stěžovala. Začalo to pícháním, přešlo k pobolívání a nakonec k setrvalé bolesti, která nikdy úplně nepřestávala.

Těsně předtím, než jsem skoro ztratila nervy a vydala se k recepci, doktor zaklepal a vstoupil.

„Nazdar, Ello. Jak je ti, Margaret?“ zeptal se doktor Franklin s vlídným úsměvem a psací podložkou v ruce.

„Maisie,“ opravila ho s vážným výrazem.

„Samozřejmě,“ přikývl a pousmál se na mě. Nepochybně jsem byla v jeho očích ještě pořád pětiletá, vzhledem k tomu, že doktor Franklin býval i mým pediatrem. Vlasy měl šedivější a přibral asi deset kilo v pase, ale pořád byl stejný, jako když mě do jeho ordinace přivedla babička. V našem městečku Telluride se nic moc nezměnilo. Jasně, začala lyžařská sezóna, turisté proudili ulicemi ve svých Land Roverech, ale příliv vždycky ustoupil a nechal po sobě místní, kteří se vrátili k běžnému životu.

„Jakpak to dneska bolí?“ shýbl se, aby byl ve stejné úrovni jako ona.

Pokřčila rameny a zaměřila se na iPad.

Vytáhla jsem jí ho z ručiček a zvedla jedno obočí, když se zatvářila nesouhlasně.

Vzdychla a znělo to na pětileté dítě hodně staře, ale obrátila se zpátky k doktoru Franklinovi. „Bolí to pořád. Už je to věčnost, co to nebolelo.“

Pohledem mě požádal o upřesnění.

„Už to trvá nejmíň šest týdnů.“

Kývl, pak svažtil čelo, napřímil se a zalistoval papíry na psací podložce.

„Co je?“ Žaludek se mi sevřel zoufalstvím, ale držela jsem pusu. Maisie by nijak neprospělo, kdybych ztratila nervy.

„Snímky kosti jsou čisté.“ Opřel se o vyšetřovací stůl a promnul si rukou zátylek.

Ramena mi poklesla. Byl to už třetí test, co Maisie dělali, a pořád nic.

„Čisté, to je dobře, ne?“ zeptala se.

Nuceně jsem se usmála kvůli ní a vrátila jsem jí iPad. „Zlato, co kdyby sis chvilku hrála, a já si zatím promluvím na chodbě s panem doktorem?“

Přikývla a dychtivě se vrátila k rozehrané hře.

Vyšla jsem za doktorem Franklinem na chodbu a nechala dveře maličko pootevřené, abych Maisie slyšela.

„Ello, nevím, co vám říct.“ Založil si paže na hrudi. „Udělalí jsme rentgeny, skeny, a kdybych si myslel, že vydrží dost dlouho nehybně ležet, udělal bych i magnetickou rezonanci. Ale s veškerou upřímností, nevidíme u ní nic, co by bylo fyzicky špatně.“

Jeho soucitný pohled se mi zaryl do posledních zbytků nervů.

„Ona si to nevymýšlí. Ta bolest je velice reálná a něco ji způsobuje.“

„Neříkám, že ta bolest není reálná. Viděl jsem ji dostkrát na to, abych poznal, že se něco děje. Doma se nic nezměnilo? Nějaké nové stresové faktory? Určitě není snadné, když řídíte ten podnik sama a musíte se k tomu starat o dvě malé děti, zvláště ve vašem věku.“

Brada se mi zvedla o dobré dva centimetry, stejně jako vždycky, když někdo zmínil mé děti a můj věk v jedné větě.

„Mozek je velice mocný...“

„Naznačujete, že je to psychosomatické?“ vyštěkla jsem. „Protože už má problém i s *chůzí*. V našem domě se nic nezměnilo. Je pořád stejný od té doby, co jsem je přivezla domů zrovna z téhle nemocnice, a ve školce netrpí žádným nepatřičným stresem, to mi věřte. Problém není v hlavě, ale v kyčli.“

„Ello, nic tam není,“ řekl jemně. „Hledali jsme zlomeniny, trhliny vazů, všechno. Mohl by to být opravdu ošklivý případ růstových bolestí.“

„To nejsou růstové bolesti! Něco vám uniká. Dívala jsem se na internet...“

„To byla vaše první chyba.“ Vzdychl. „Hledání informací na internetu vás přesvědčí o tom, že nachlazení je meningitida a bolest v noze je obří sraženina, která se každou chvíli utrhne a zabije vás.“

Vyvalila jsem oči.

„Není to krevní sraženina, Ello. Udělali jsme ultrazvuk. *Nic* tam není. Nemůžeme odstranit problém, který nevidíme.“

Maisie si nevymýšlela. Problém nebyl v její hlavě. Nebyl to nějaký symptom toho, že se narodila mladé mámě nebo že se v jejím životě nevyskytuje táta. Trpěla bolestmi a já jí nemohla pomoci.

Byla jsem úplně a veskrze bezmocná.

„Tak si ji nejspíš vezmu domů.“

Vychutnávala jsem si zpáteční cestu po venkovské silnici k hlavní budově. Vyzvedávat poštu v téhle roční době byl vždycky můj osobní způsob, jak se vytrazit, a teď mě to těšilo ještě víc, když jsem se mohla těšit na Chaosovy dopisy. Už každým dnem jsem čekala číslo šest. Koncem října byl vzduch svěží, ale ještě pořád chyběl nejmíň měsíc do otevření sjezdovek. Pak moje chvílky klidu spolyká příval rezervací.

Díky bohu, protože velký provoz jsme opravdu potřebovali. Ne že by mě netěšilo pomalejší podzimní tempo po odjezdu letních turistů, ale právě naše zimy udržovaly Solitude v černých číslech. A s novými bolestnými splátkami hypotéky byl ten příjem nezbytný.

Prozatím to ale bylo dokonalé. Topoly zezlátly a začínalo z nich padat listí, které teď pokrývalo příjezdovou cestu od silnice k domu, lemovanou stromy. Nebylo to daleko, jen něco přes sto metrů, ale byla to

akorát dostatečná vzdálenost, aby poskytla návštěvníkům pocit odlehlosti, po kterém toužili.

V naší hlavní budově bylo několik pokojů pro hosty, profesionální kuchyně, jídelna a herny, plus samostatné malé obytné křídlo, kde jsem bydlela s dětmi. Vždycky to tam kypělo životem, když někdo zatoužil po společnosti. Solitude však získalo své jméno a pověst díky patnácti odloučeným chatám, roztroušeným po osmdesátihektarovém pozemku. Pokud někdo zatoužil po pohodlí luxusního ubytování a blízkosti civilizace, které chtěl současně uniknout, představovali jsme ideální místo.

Jen kdybych si mohla dovolit inzerovat, aby se chaty rezervovaly. Mohli jste stavět od rána do večera, ale lidé přijdou, jen když vědí, že existujete.

„Ello, máš čas?“ zeptal se Larry z verandy. Oči mu jiskřily pod huňatým šedým obočím, které jako by se kudrnatilo na všechny strany.

„Jasně. Co se děje?“ Pohrávala jsem si s došlou poštou, když jsem stoupala po schodech a zastavila se na prkně, které by asi potřebovalo vyměnit. Stát se luxusním resortem znamenalo, že lidi očekávali dokonalost.

„Něco na tebe čeká na stole.“

„Čeká?“ Ignorovala jsem jeho široký úsměv – z toho chlapa nikdy nebude hráč pokeru – a zamířila jsem dovnitř.

Odkopla jsem boty a zasunula je pod jednu lavičku ve vstupní hale. Nově nalakované parkety mě hřály pod nohama, když jsem procházela kolem recepcce.

„Pěkná procházka?“ Hailey vzhlédla od telefonu a usmála se.

„Jenom jsem přinesla poštu, nic mimořádného.“ Držela jsem v ruce stoh dopisů a ještě pár vteřin jsem

prodlužovala svá muka. Kromě toho, horní obálka obsahovala účet od doktora Franklina, který jsem nijak nespěchala otevřít.

Už to byl skoro měsíc, co jsem k němu Maisie zavedla poprvé, a na její zhoršující se bolest ještě nevznikla diagnóza. Byl to jen jeden z mnoha účtů, které mi připomínaly, že jsem zvolila nejnižší možné pojištění, abychom finančně zvládli letošní rok.

„Aha. Nehledáš náhodou nějaký dopis, že ne?“ V hnědých očích jí zářila předstíraná nevinnost.

„Neměla jsem ti o něm povědět.“ Budu to od ní poslouchat donekonečna, ale upřímně řečeno, nevadilo mi to. Ty dopisy byly to jediné, co jsem měla jen pro sebe. Jediné místo, kde jsem mohla být otevřená a upřímná bez kritiky nebo požadavků.

„Hele, je to lepší, než abys milostný život prožívala skrz ten můj.“

„Z tvého milostného života je mi blivno. Kromě toho si jen píšeme. Není na tom nic romantického. Ryan potřeboval píchnout. Nic víc.“

„Ryan. Kdy zas přijede domů?“ Vypustila ten zasněný povzdech, jaký vydávala většina místních dívek, kdykoli padla zmínka o mém bratrovi.

„Mělo by to být brzy po Vánocích, a vážně, kolik že ti bylo, když narukoval? Dvanáct?“

Hailey byla jen o dva roky mladší než já, ale připadala jsem si nekonečně starší. Možná jsem zestárla o deset let na každé dítě nebo mě řízení Solitude předčasně posunulo do středního věku, ale ať to bylo, jak chtělo, dělily nás celé věky.

„Přestaň okounět!“ naléhal Larry a málem přitom poskakoval.

„Co se děje?“

„Ello, pojd' sem!“ zavolala Ada z jídelny.

„Už jste na mě dva?“ Potřásla jsem nad Larrym hlavou, ale následovala jsem ho do jídelny.

„Ta-dá!“ zazpívala Ada a široce máchla rukama směrem k tmavému stolu v selském stylu.

Sledovala jsem její pohyby a našla časopis, který jsem čekala; ležel tam a jeho modrá obálka kontrastovala se dřevem.

„Kdy to přišlo?“ poklesla jsem hlasem.

„Dneska ráno,“ odpověděla Ada.

„Ale...“ zvedla jsem hromádku pošty.

„No, prostě jsem to tam všechno nechala. Nechtěla jsem tě připravit o tvou nejmilejší chvílku za celý den.“

Několik tichých, napjatých vteřin jsem zírala na časopis. *Dovolená na horách. Nejlepší destinace v Coloradu 2019. Zimní vydání.*

„Neukousne tě,“ postrčila ke mně Ada časopis.

„Ne, ale mohl by nás postavit na nohy, nebo zlomit.“

„Přečti si to, Ello. Pánbůh ví, že já už to četla,“ pošoupla si brýle ke kořeni nosu.

Popadla jsem časopis ze stolu, na jeho místo odložila hromádku pošty a zalistovala jím.

„Strana osmdesát devět,“ pobízela mě Ada.

Srdce mi bušilo a prsty jako by se lepily ke každé stránce, ale dostala jsem se na stranu osmdesát devět.

„Číslo osm, Solitude, Telluride, Colorado!“ Ruce se mi třáslly, když jsem uviděla lesklé fotografie své nemovitosti. Věděla jsem, že někoho poslali, aby na nás napsal hodnocení, ale nevěděla jsem kdy.

„Ještě nikdy jsme nebyli v nejlepší dvacítkce, a právě jsi přistála v nejlepší desítce!“ Ada mě objala, vedle její mohutnější postavy jsem si připadala jako trpaslík. „Babička by byla moc, moc hrdá. Všechny

renovace, co jsi udělala, co všechno jsi obětovala! Sakra, jsem na tebe pyšná, Ello.“ Odtáhla se a palci si utírala slzy z očí. „No, tak tu nestůj a nefňukej, čti!“

„Ona není ta, co fňuká, ženská.“ Larry přistoupil k manželce a objal ji. Ti dva patřili k Solitude stejně jako já. Pracovali u babičky od chvíle, kdy otevřela, a věděla jsem, že se mnou zůstanou tak dlouho, jak jen to půjde.

„Solitude je skrytý klenot. V hnízdě San Juan Mountains se tento jedinečný resort honosí nejen rodinnou atmosférou v hlavní budově, ale také víc než desítkou nově zařízených luxusních chat pro ty, kteří nejsou ochotni obětovat soukromí kvůli blízkosti sjezdovek. Jen deset minut jízdy autem k nejlepšímu lyžování, jaké může Colorado nabídnout – právě to vám poskytne Solitude: tiché útočiště před Mountain Village, kde je plno turistů. Tento penzion působí spíš jako resort a ideálně se hodí pro ty, kteří hledají to nejlepší z obou světů: dokonalé služby a pocit, že jsou v horách sami. Zažijete tu to skutečné Colorado.“

Jsou z nás nadšení! Jsme v nejlepší desítce coloradských penzionů! Tiskla jsem časopis k hrudi a nechávala se zaplavit radostí. Takové chvíle nepřicházely každý den, ba zřejmě ani každé desetiletí, a tahle patřila mně.

„Skutečné Colorado tu zažíváme, když turisté odjedou domů,“ bručel Larry, ale usmíval se od ucha k uchu.

Zazvonil telefon a z dálky jsem slyšela, jak Hailey přijímá hovor.

„Vsadím se, že rezervací bude habaděj!“ prozpěvovala Ada, zatímco s ní Larry tančil kolem stolu.

S takovou recenzí to byla sázka na jistotu. Budeme mít nabito, a to brzy. Budeme moci zaplatit hypotéku a stavební půjčku na plánované chaty na jižní straně.

„Ello, volají ze školy,“ zavolala Hailey.

Odložila jsem časopis ke zbytku pošty a zamířila k telefonu.

„Tady Ella MacKenzieová.“ Připravovala jsem se vyslechnout si, čím našťval Colt paní učitelku tentokrát.

„Paní MacKenzieová, to je dobře. Tady je sestra Romanová, zdravotnice ze základní školy.“ Z jejího tónu zněla značná obava, takže jsem se nenamáhala ji upozornit, že jsem slečna.

„Děje se něco?“

„Bohužel tu mám Maisie. Zkolabovala na hřišti a má teplotu 40,2.“

Zkolabovala. Teplota. Břicho mi zasáhl hluboký pocit nevolnosti, který se dal označit jedinečně jako neblahá předtucha. Doktoru Franklinovi něco uniklo.

„Hned tam budu.“

Kapitola 3

BECKETT

Dopis č. 6

*Milý Chaosi,
posílám další porci sušenek. Schovej je před mým
bratrem. Ne, nedělám si srandu. Je to nestydatý
zloděj, pokud jde o tyhle sušenky. Je to mamčin
recept, no, vlastně babiččin, a je návykový. Potom
co jsme přišli o rodiče – o otce v Iráku a o mámu
při autonehodě měsíc potom, to ti určitě pověděl
– byly vždycky v kuchyni, čekaly na nás po škole,
po zklamáních v lásce, po výhrách i prohrách
ve fotbalu. Jsou pro něj víceméně symbolem
domova.*

A teď máš kus mého domova u sebe i ty.

*Na něco ses mě ptal v prvním dopise, kdy že to
bylo? Před měsícem? Každopádně ses ptal, jaké
to je, být středem něčího vesmíru. Tenkrát jsem
nevěděla, jak odpovědět, ale teď už to asi vím.*

Upřímně řečeno, nejsem střed ničeho vesmíru. Ani mých dětí. Colt je zuřivě nezávislý a je si celkem jistý, že má za úkol osobně dohlížet na bezpečí Maisie – i mě. Maisie je sebevědomá, ale její tichost se dá zaměnit s plachostí. Co je na tom legrační? Není plachá. Umí nehorázně dobře posuzovat charaktery a lež cítí na míli daleko. Škoda, že nemám stejnou schopnost, protože pokud něco opravdu nemůžu vystát, je to lež. Maisie má neuvěřitelný instinkt na lidi, který rozhodně nezdělala po mně. Pokud s tebou nemluví, tak ne proto, že je povadlá květinka, ale proto, že by to podle jejího názoru byla ztráta času. Taková byla už jako miminko. Bud' tě má ráda, nebo ne. Colt... ten dá každému šanci a druhou šanci, třetí... no umíš si to představit.

To má nejspíš po strýčkovi, protože musím přiznat, že jsem nikdy neuměla dávat druhou šanci, když někdo ublížil lidem, které mám ráda. I když je trapné to přiznat, ještě pořád jsem neodpustila tátovi, že nás opustil – kvůli výrazu bratrova obličeje nebo té nenucené lži, že bude jen pár týdnů na služební cestě... jenomže se už nikdy nevrátil. To, že se rozvedl s maminkou a ne s armádou. Hernajs, už je to čtrnáct let a já ještě neodpustila tomu důstojníkovi, co vydal rozkaz, kvůli kterému zahynul – že zlomil mamince srdce podruhé. To mi na mně vážně vadí. Jo, Colt rozhodně zdědil měkké srdce po mém bratrovi a doufám, že o něj nikdy nepřijde.

V pěti letech jsou moje děti už teď lepší lidé, než kdy budu já, a jsem na ně neskutečně hrdá.

Ale nejsem středem jejich vesmíru. Jsem spíš něco jako jejich gravitace. Momentálně je pevně

držím nohama na zemi, jejich cesta je zřejmá. Mým úkolem je udržet je tam, blízko všemu, co je uchová v bezpečí. Ale jak porostou, budu muset trochu povolit, přestat tahat tak silně. Nakonec je budu muset nechat letět a přitáhnout si je, jen když budou chtít nebo potřebovat. Sakra, je mi čtyřiaadvacet a někdy taky ještě potřebuju přitáhnout. Namouduši ale nechci být žádným středem. Protože co se stane, když střed přestane existovat?

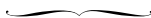
*Všechno... všichni spadnou z oběžné dráhy.
To se aspoň stalo mně.*

Takže se spokojím s gravitací. Koneckonců, ta ovládá příliv a odliv, pohyb všeho, a dokonce i umožňuje život. A až pak budou připravení letět, možná najdou někoho jiného, kdo je udrží nohama na zemi. Nebo třeba poletí s nimi.

Doufám, že to bude od každého kousek.

*Takže potřebuju vědět, proč ti říkají Chaos?
Nebo je to stejně tajné jako tvoje fotka?*

Ella

„Chaosí, nechceš se svěřit?“ zeptal se Williams přes vysílačku a bradou ukázal na dopis.

„Kdepak.“ Složil jsem dopis číslo šest a zasunul ho do náprsní kapsy. Helikoptéra nás nesla směrem k místu operace. Havoc mi pořád seděla mezi kolena. Nebyla velký fanoušek helikoptér ani slaňování, které nás čekalo, ale byla klidná.

„Víš to jistě?“ pozlobil mě Williams znovu, zářivý úsměv mu svítil z obličeje začerněného maskováním.

„Naprosto.“ Nedostane dopis ani sušenku. Nedělil jsem se o žádnou část Elly. Byla první člověk, který

kdy patřil jenom mně, i když jen prostřednictvím dopisů. O tenhle pocit jsem se dělit nechtěl.

„Dej mu pokoj,“ ozval se Mac vedle mě. Podíval se mi na kapsu. „Hodí se k tobě.“

Málem jsem ho praštil. Jenomže to, co jsem od něj dostal, byl dar, nejen v podobě Elly, ale taky jako spojení s něčím víc než jen s kluky a misí. Poskytl mi okno do normálního života mimo krabici, do které jsem byl uzavřený posledních deset let.

„Jo,“ přikývl jsem. Nic víc jsem mu nabídnout nemohl.

Plácl mě po rameni, zazubil se, ale neřekl „já ti to říkal“.

„Deset minut do výsadku,“ zavolal Donahue do vysílačky.

„Jaké to tam je? V Telluride?“ zeptal jsem se Maca.

Nasadil ten teskný pohled, nad kterým jsem kdysi obracel oči v sloup. Teď jsem to podivně toužil vědět, představit si mrňavé městečko, ve kterém žije.

„Je tam krásně. V létě je tam bujná zeleň a hory se tyčí vysoko, jako by se tě snažily dostat blíž k nebi. Na podzim jsou jako pozlacené, když zežloutnou topoly... jako zrovna teď. V zimě je tam trochu rušno, protože je lyžařská sezóna, ale kolem Solitude padá sníh a všechno je jakoby zahalené novými začátky. Pak přijde jaro a cesty jsou rozblácené, turisté odjedou a všechno se rodí nanovo, stejně krásné jako rok předtím.“ Nechal hlavu klesnout na opěrku sedadla UH-60.

„Stýská se ti po tom.“

„Každý den.“

„Tak proč jsi ještě tady? Kdy odejdeš?“

Otočil ke mně hlavu a smutně se usmál. „Někdy musíš odejít, abys pochopil, co jsi opustil. Neumíš si něčeho doopravdy vážít, dokud to neztratíš.“

„A kdybys to nikdy neměl?“ Byla to spíš řečnická otázka. Nikdy jsem nebyl k žádnému místu připoutaný, ani jsem neznal pocit domova. Nikdy jsem nikde nepobyl dost dlouho, aby se ve mně takový pocit zakořenil. Nebo jsem možná nebyl schopný zapustit kořeny. Možná mi je užili tolikrát, že jednoduše nechtěly dál růst.

„Něco ti povím, Gentry. Ty a já. Jak tahle mise skončí, vezmeme si dovolenou a pak ti ukážu Telluride. Víím, že umíš lyžovat, takže vyrazíme na sjezdovky a pak do barů. Možná ti i dovolím seznámit se s Ellou, ale budeš se muset dostat přes Colta.“

Ella. Zbývaly nám už jen dva měsíce u Sil rychlé reakce. Pak jim řekneme „sbohem“ a „vítej, krátký odpočinku“, což jsem obvykle nesnášel, ale teď jsem cítil mírnou zvědavost. Ale Ella? Tahle zvědavost nebyla ani trochu mírná. Chtěl jsem ji vidět, mluvit s ní, zjistit, jestli ta žena, která mi psala dopisy, skutečně existuje ve světě, který není papírový ani dokonalý.

„To bych rád,“ odpověděl jsem zvolna. Zval mě už nesčetněkrát, ale nikdy jsem ho nevzal za slovo.

Zvedl obočí a jeho široký úsměv byl takřka komicový. „Chceš vidět Telluride, nebo Ellu?“

„Obojí,“ opáčil jsem po pravdě.

Kývl a z vysílaček se ozvalo pětiminutové upozornění. Pak se ke mně naklonil, abych ho slyšel jen já – ostatní stejně neměli šanci přes burácení rotorů.

„Budete se k sobě hodit. Pokud někdy zůstaneš na jednom místě dost dlouho, aby z toho něco stihlo vyklíčit.“

Jsi bezcenný. Všechno zničíš.

Vypudil jsem matčina slova z hlavy a soustředil se na to, co je teď. Sklouznout do *tehdy* byla číhající pohroma, takže jsem v duchu rázně zabouchl dveře.

„Já se nehodím k nikomu,“ řekl jsem Macovi. Pak, než stihl začít šťourat hlouběji, jsem zkontroloval Havoc postroj a ujistil se, že je pevně připnutý, abych ji neztratil cestou dolů.

Gravitace umí být pěkná mrcha.

Elliny poznámky na tohle téma mi běžely hlavou. Jaké by to bylo, kdyby mě někdo držel na zemi? Bylo by příjemné cítit takovou jistotu? Nebo by to člověka dusilo? Je to síla, na kterou spoléháš, nebo taková, před kterou prcháš?

Opravdu existují lidi, kteří vydrží na místě dost dlouho, aby se dali považovat za tak spolehlivé? Pokud ano, nikdy jsem žádného nepotkal. Právě proto jsem se nikdy nenamáhal se vztahy. Proč by se člověk sakra měl zavázat do někoho investovat, když ten někdo nakonec řekne, že máte moc chyb, jste moc komplikovaní, než aby s vámi zůstal?

Dokonce i Mac – můj nejlepší kamarád – měl smluvní závazek být ve stejné jednotce jako já, a i jeho přátelství mělo své hranice, a já si dával pozor, abych ty hranice nikdy nenarušil. V hloubi duše jsem věděl, že by spálil na popel každého, kdo by ublížil Elle.

O deset minut později jsme přistáli a to byla jediná gravitace, na kterou jsem měl čas myslet.

Kapitola 4

ELLA

Dopis č. 6

*Ello,
děkuju za sušenky. Jo, a tvůj bratr mi je ukradl,
když jsem byl ve sprše. Jeden by čekal, že už bude
mít sto padesát kilo.*

Přemýšlel jsem o tom, co jsi psala o gravitaci.

*Tu jsem vlastně nikdy neměl – nic mě nikam
nepoutalo. Možná když jsem nastoupil do armády,
ale to bylo fakticky spíš o mé příslušnosti
k jednotce než o nějakém místě nebo člověku.*

*Dokud jsem se nepotkal s tvým bratrem a nezačali
nás tlačit výběrem. Naneštěstí jsem ho měl až moc
rád, stejně jako většina naší jednotky. Naneštěstí
jen proto, že někdy dokáže člověka fakt naštvat.*

*Proč mi říkají Chaos? To je dlouhý a nelichotivý
příběh. Slibuju, že ti to jednou povím. Řekněme jen,
že v tom figuruje rvačka v baru, dva fakt naštvání*

*vyhazovači a nedorozumění mezi tvým bratrem
a ženskou, kterou mylně považoval za prostitutku.
Prostitutka to nebyla.*

*Byla to manželka našeho nového velícího
důstojníka. Jejda.*

Možná spíš přiměju jeho, aby ti to pověděl sám.

*V posledním dopise ses zmínila, že Maisie
není dobře. Už tomu doktoři přišli na kloub?
Neumím si ani představit, jak je to pro tebe asi
těžké. Jak se má Colt? Už začal chodit na ty lekce
snowboardingu?*

*Musím končit, svolávají nás a chci dát tenhle
dopis do pošty.*

Zase se ozvu,

Chaos

V nemocničním pokoji nebylo slyšet nic než jekot myšlenek v mé hlavě, které se dožadovaly, abych je pustila na svobodu. Domáhaly se odpovědí, křičely, ať najdu všechny doktory v téhle nemocnici a přiměju je naslouchat. Protože jsem věděla, že v Telluride se tím hlouběji zabývat nebudou, odvezla jsem Maisie asi hodinu a půl cesty do větší nemocnice v Montrose.

Byla skoro půlnoc. Dorazili jsme sem krátce po poledni a obě děti tvrdě spaly. Maisie byla stočená do klubíčka, docela maličká na velkém nemocničním lůžku, několik vodičů přenášelo údaje z jejích životních orgánů na monitory. Zaplaťpánbůh, že vypnuli to ustavičné pípání. Už jen pohled na krásný rytmus jejího srdce mi stačil.

Colt byl natažený na pohovce, hlavu v mém klíně, dýchal zhluboka a pravidelně. Ačkoliv se Ada nabídla,

že si ho vezme domů, odmítl, zvláště když mu Maisie pevně svírala ruku. Nikdy nevydrželi být dlouho odloučení. Přejela jsem mu prsty po blond vlasech, měly stejný, skoro bílý odstín jako Maisiiny. Jak si byli podobní vzhledem. A jak odlišné byly jejich dušičky.

Ozvalo se tiché cvaknutí, jak se dveře pootevřely jen natolik, aby doktor strčil dovnitř hlavu.

„Paní MacKenzieová?“

Zvedla jsem ukazováček, doktor kývl, vycouval a tiše zavřel dveře.

Co nejtišeji jsem sesunula Colta z klína, nahradila své teplo polštářem a přehodila přes jeho tělíčko svůj kabát.

„Už půjdeme?“ zeptal se a stulil se hlouběji do pohovky.

„Ne, kámo. Musím si promluvit s doktorem. Ty tady zůstaň a hlídej Maisie, jo?“

Jeho rozespalé modré oči se zvolna otevřely a setkaly se s mýma. Ještě víc než napůl spal.

„Je mi to jasné.“

„Já vím.“ Přejela jsem mu prsty po spánku.

Jistým krokem a s velice nejistýma rukama jsem otevřela dveře a zavřela za sebou.

„Paní MacKenzieová?“

Podívala jsem se mu na jmenovku. Doktor Taylor.

„Já vlastně nejsem vdaná.“

Rychle zamžikal a pak kývl. „Jasně. Samozřejmě. Omlouvám se.“

„Co už víte?“ Přitáhla jsem si přední díly svetru k sobě, jako by vlna mohla zastat roli jakéhosi brnění.

„Půjdeme přes chodbu. Sestry jsou hned tady, takže děti jsou v pohodě,“ ujistil mě a už mě vedl k prostoru oddělenému skleněnou stěnou, který vypadal jako zasedací místnost.

Čekali tam další dva doktoři.

Doktor Taylor mi ukázal na sedadlo a já si sedla. Muži v místnosti se tvářili vážně, úsměvy jim nedosahovaly až do očí a chlapík napravo jako by nebyl schopný přestat cvakat propiskou.

„Takže, slečno MacKenzieová,“ začal doktor Taylor. „Provedli jsme u Margaret několik krevních testů a také jsme jí prve odebrali trochu tekutiny z kyčle, kde jsme našli infekci.“

Poposedla jsem si. Infekce... to má snadné řešení.

„Takže antibiotika?“

„Ne tak docela.“ Doktor Taylor zalétl pohledem ke dveřím, a když jsem se tam podívala, uviděla jsem ženu kolem pětácti, opřenou o veřeje. Byla tradičně krásná, její tmavá pleť byla bez poskvrnky, stejně jako její vlasy smotané do francouzského drdolu. Najednou jsem si dobře uvědomovala, jak jsem neupravená, ale podařilo se mi nesáhnout si na už ne tak docela roztomile rozčuchaný drdol.

„Doktorko Hughesová?“

„Jsem tu jen jako pozorovatelka. Viděla jsem kartu té holčičky, když jsem přišla do služby.“

Doktor Taylor přikývl, zhluboka se nadechl a znovu se zaměřil na mě.

„Tak jo, jestli má infekci v kyčli, tak by se tím vysvětlovala ta bolest v noze a horečka, ne?“ Zkřížila jsem předloktí na břicho.

„To by bylo možné, ano. Ale našli jsme anomálii v jejím krevním rozboru. Má znepokojivě zvýšený počet bílých krvinek.“

„Co to znamená?“

„No, tohle je doktor Branson z ortopedie. Pomůže nám s Margaretinou kyčlí. A tohle...“ Doktor Taylor polkl. „Tohle je doktor Anderson. Je onkolog.“

Onkolog?

Pohled se mi svezl k očím postaršího doktora, ale ústa jsem neotevřela. Teprve až když pronesl slova, kvůli kterým byl povolán jako specialista.

„Slečno MacKenzieová, testy vaší dcery nasvědčují tomu, že má možná leukémii...“

Ústa se mu pohybovala dál. Viděla jsem, jak mění tvar, sledovala jsem mimiku jeho obličeje, ale nic jsem neslyšela. Jako by se proměnil v učitele Charlieho Browna a všechno procházelo filtrem z milionu litrů vody.

A já se topila.

Leukémie. Rakovina.

„Dost. Počkat.“ Zvedla jsem ruce. „Za posledních šest týdnů jsem s ní byla nejmíň třikrát u pediatra. Prý tam nic není, a vy teď říkáte, že je to leukémie? To není možné! Udělala jsem kdeco.“

„Já vím. Váš pediatr nevěděl, co hledat, a my si ani nejsme jistí, že jde o leukémii. Budeme muset odebrat vzorek kostní dřeně, abychom to potvrdili, nebo vyloučili.“

Který doktor to řekl? Branson? Ne, ten byl ortoped, ne?

Byl to ten doktor přes rakovinu. Protože moje děťátko se muselo otestovat na rakovinu. Byla hned přes chodbu a neměla zdání, že skupina lidí ji odsuzuje k pobytu v pekle za zločin, který vůbec nespáchala. Colt... panebože, co mu řeknu?

Cítila jsem, jak mi někdo tiskne ruku, a když jsem se automaticky podívala, seděla vedle mě doktorka Hughesová. „Můžeme někomu zavolat? Třeba Maisinu tátovi? Vaším příbuzným?“

Maisin táta se nikdy neobtěžoval ji ani vidět.

Moji rodiče byli čtrnáct let po smrti.

Ryan byl na druhém konci světa a dělal bůhvíco.

Ada a Larry nepochybně spali v hlavní budově Solitude.

„Ne. Nikdo takový není.“

Byla jsem na to sama.

Ráno začaly skeny. Vytáhla jsem z kabelky notýsek a začala si dělat poznámky, co řekli doktoři, jaké testy se prováděly. Jako bych to nedokázala všechno vstřebat. Nebo to možná bylo jednoduše moc obrovské, než aby se to dalo vnímat.

„Ještě jeden test?“ tiskl mi Colt ruku, zatímco doktoři odebírali Maisie další krev.

„Jo.“ Nuceně jsem se usmála, ale tím jsem ho neoblafla.

„Jen potřebujeme zjistit, co se s tvou sestřičkou děje, mladý muži,“ pronesl doktor Anderson, který stál u Maisiina lůžka.

„Už jste jí koukali do kostí. Co ještě chcete?“ vyštěkl na ně Colt.

„Colte, co kdybychom si došli na zmrzlinu?“ ozvala se Ada z kouta. Dorazila hned ráno, odhodlaná nechat mě v tom samotnou.

Mohla jsem být v místnosti s deseti lidmi, které jsem znala – stejně bych byla sama.

„Tak pojď, přineseme nějakou i pro Maisie.“ Natáhla ruku a já na Colta kývla.

„Jen jdi. Ještě dlouho se nic nedozvíme.“

Colt se podíval na Maisie a ta se usmála. „Jahodovou.“

Kývl, chopil se své povinnosti, pak se pro jistotu ještě zamračil na doktora Andersona a odešel s Adou.

Držela jsem Maisiee za ruku, zatímco dokončovali odběr. Pak jsem se stočila do klubíčka na lůžko vedle ní, přepnula televizi na kreslené grotesky a tiskla její tělíčko ke svému.

„Jsem nemocná?“ Vzhledla ke mně beze strachu a bez očekávání.

„Jo, miláčku. Asi, možná. Ale ještě je moc brzo dělat si starosti, jasný?“

Přikývla a zaměřila se na televizi.

„Tak to je dobře, že jsem v nemocnici. V nemocnici tě uzdraví.“

Políbila jsem ji na čelo. „To oni dělají.“

„Není to leukémie,“ sdělil mi doktor Anderson, když jsme později večer stáli na chodbě.

„Není?“ Zaplavila mě úleva, hmatatelný fyzický pocit, jako když se krev vrací do přeleželé končetiny.

„Ne. Ale nevíme, co to je.“

„Ještě pořád by to mohla být rakovina?“

„Mohla. Nenacházíme ale nic kromě toho zvýšeného počtu bílých krvinek.“

„Ale budete hledat dál.“

Přikývl, ovšem stín jistoty, který měl v očích, když se domníval, že jde o leukémii, zmizel. Nevěděl, s čím máme co do činění, a očividně mi to nechtěl povědět.

Třetí a čtvrtý den uplynuly s dalšími testy. Menší jistotou.

Colt začínal být neklidný, ale odmítal se vzdálit od sestry a já neměla to srdce nutit ho k odchodu. Nikdy v životě nebyli od sebe odloučení víc než den. Nebyla jsem si jistá, jestli vědí, jak přežít každý sám, když o sobě vždycky uvažovali v množném čísle.

Ada přinášela čisté oblečení, brala Colta na procházky, sdělovala mi aktuální informace o podniku. Bylo zvláštní, že moje posedlost Solitude byla pět let na třetím místě mých priorit, hned za Coltem a Maisie, ale v téhle chvíli působila naprosto bezvýznamně.

Dny splývaly a já měla sakra málem rozedřené prsty od hledání na internetu, kterému jsem se věnovala od chvíle, kdy doktor Anderson pronesl to slovo na *R*. Samozřejmě mi říkali, ať na síť nechodím. Jo, jasně.

V polovině případů jsem si nepamatovala sakra vůbec nic z toho, co říkali. Ať jsem se sebevíc snažila soustředit, bylo to, jako by se můj mozek zaštitil a přijímal jen to, co jsem podle svého názoru dokázala zvládnout. Internet vyplňoval mezery, které zanechávaly má paměť a zápisník.

Pátý den jsme se znovu sešli v zasedací místnosti, ale tentokrát jsem u sebe měla Adu.

„Ještě pořád nevíme, co to způsobuje. Testovali jsme všechny obvyklé příčiny, a všechno vyšlo negativně.“

„Proč to nezní, jako by to bylo dobře?“ zeptala se Ada. „Říkáte, že jste nenašli rakovinu, ale působíte zklamaně.“

„Protože tam něco je. Oni to jen nemůžou najít.“ Můj hlas začínal znít ostře. „Stejně jako doktor Franklin. Maisie říkala, že má bolesti, a on ji poslal domů s diagnózou růstových bolestí. Pak říkali, že je to psychosomatické. Vy mi teď povídáte, že její krev říká jedno, kosti něco jiného, a vám prostě došly nápady.“

Muži měli tolik rozumu, že se zatvářili rozpačitě. A právem. Dlouhá léta studovali právě kvůli momentům, jako je tenhle, a teď selhávali.

„No, co budete dělat? Protože něco existovat musí. Nepošlete přece moji holčičku domů.“

Doktor Anderson otevřel ústa a já z jeho výrazu *poznala*, že přijde další výmluva.

„To sakra ne,“ vyštěkla jsem dřív, než ze sebe stihl vypravit slovo. „Neodejdeme odtud, dokud mi neřeknete diagnózu. Rozumíte? Neumyjete si nad ní ruce a nade mnou taky ne. Nebudete s ní jednat jako se záhadou, kterou jednoduše neumíte vyřešit. Nechodila jsem na medicínu, ale poznám, že je nemocná. Říká to její krevní rozbor. Říká to její kyčel. *Íy* jste na medicínu chodili, tak na to přijďte.“

Ticho burácelo hlasitěji než všechny výmluvy, které mi mohli povědět.

„Slečno MacKenzieová.“ Objevila se doktorka Hughesová, zaujala místo vedle doktora Andersona. „Moc se omlouvám, že jsem tu nebyla, ale dělím svůj čas mezi tuhle nemocnici a Denverskou dětskou a vrátila jsem se až dnes ráno. Viděla jsem výsledky krve vaší dcery a asi bych věděla o jedné maličkosti, kterou bychom mohli otestovat. Je to neuvěřitelně vzácné, zvláště u dítěte v tomhle věku. A pokud jde o to, co si myslím, že by to mohlo být, tak musíme jednat rychle.“ Objevila se přede mnou psací podložka s dalším informovaným souhlasem. „Stačí nám jeden podpis.“

„Udělejte to.“ Načmárala jsem svoje jméno, ale vůbec jsem to nevnímala. V té chvíli mi vůbec nepřipadalo, že se k něčemu rozhoduji.

O dvě hodiny později se doktorka Hughesová objevila ve dveřích a já vyšla ven; Colt a Maisie se objímali a sledovali Harryho Pottera.

„Co jste našli?“

„Je to neuroblastom.“

Ada jela za námi mým autem. Colt se zapnul do autosedačky za ní a projížděli jsme zatáčkami a ohyby silnice I-70 směrem k Denveru. Ještě nikdy jsem neseďela vzadu v sanitce, ani když jsem rodila dvojčata. Moje první cesta teď trvala pět hodin.

Okamžitě nás vzali na oddělení pediatrické onkologie v Dětské nemocnici. Neexistovalo dost jásavých nástěnných fresek s postavami z kreslených seriálů, aby mi to mohlo zlepšit náladu.

Colt kráčel vedle mě a držel mě za ruku, když odváželi Maisie širokou chodbou. Ze dveří vykukovaly hlavičky dětí, některé pobíhaly kolem, některé plešaté, některé ne. Byla tam děcka přestrojená za superhrdiny a princezny a jeden velmi půvabný Charlie Chaplin. Nějaká matka s kelímkem kávy na mě vrhla bojácný, chápavý úsměv, když jsme míjeli místo, kde seděla.

Byl Halloween. Jak jsem jenom mohla zapomenout? Děti Halloween milovaly, a přesto neřekly jediné slovo. Žádné kostýmy, žádné koledování, jen testy a nemocnice a máma, která si nemůže vzpomenout, co je za den.

Nechtěla jsem tu být. Nechtěla jsem, aby se tohle dělo.

Ale dělo se to.

Sestra, která přijímala Maisie na pokoj, dbala na to, abychom měli všechno potřebné, včetně rozkládací postele, o které řekla, že na ní Colt i já můžeme beze všeho přespávat.

„Máte kostýmy?“ zeptala se příliš švitořivě, než aby to bylo příjemné, a příliš vlídně, než aby to bylo nepříjemné.

„Já... já zapomněla, že je Halloween.“ Byl to opravdu můj hlas? Tak slabý a raněný? „Moc se omlouvám, děti,“ řekla jsem dvojčatům, která ke mně vzhledla se

směsící nadšení a zklamání. „Zapomněla jsem vaše kostýmy doma.“

Další způsob, jak je nechat na holičkách.

„Já je mám, žádné strachy.“ Ada žuchla na pohovku s cestovní taškou. „Nevěděla jsem, jak dlouho budeme pryč, tak jsem popadla, co mě napadlo. Colte, ty jsi voják, ne?“ Podala Coltovi kostým v plastovém obalu, který jsem koupila před několika týdny.

„Ano! Přesně jako strejda Ryan.“

„A Maisie, náš andílek. Chceš si to obléct hned, nebo počkat?“ zeptala se Ada.

„Beze všeho, ať se klidně obléknou. Kolem páté budeme vlastně trochu koledovat, tak ať jsou připravení,“ řekla sestra. Nemohla jsem si vzpomenout na její jméno. Skoro jsem si nepamatovala ani to svoje.

Kývla jsem na znamení díků, zatímco si děcka vybalovala kostýmy. Taková obyčejná věc v neobyčejné situaci.

Ada mě objala kolem ramen a pevně mě k sobě přitáhla.

„Není to nijak slavná koleda,“ řekla jsem tiše, aby mě děti neslyšely. Chichotaly se a převlékaly, vyměňovaly si kusy kostýmů, takže Maisie měla na hlavě Ryanovu neprůstřelnou helmu a Colt třpytivou stříbrnou svatozář.

„Čekají nás těžké dny,“ souhlasila Ada. „Ale vychovala jsi párek bojovníků. Maisie to nevzdá a Colt jí to jistě nedovolí.“

„Děkuju ti za ty kostýmy. Nemůžu uvěřit, že jsem zapomněla. A za všechno v Solitude a za přípravu na sezónu...“

„Koukej toho nechat, slečinko. Vychovávala jsem tě, cos přišla do Solitude. Vždycky jsme to byli ty, Ryan a Ruth, Larry a já. Ruth byla silná, ale věděla,

že budeme mít všichni co dělat, abychom zvládli vás děti potom, co jste přišli o oba rodiče. Nedělej si starosti s tím, co je doma. Larry to má pod kontrolou. A pokud jde o ty kostýmy, máš tu svou krásnou hlavičku plnou větších starostí. Jen mě nech, ať si připadám užitečná, a pamatuj na ty malé.“

Spousta skenů. CT. PET. Písmena mi v hlavě přímo šílela, zatímco byla na operaci. Řekli, že je to malá operace. Tumor jí našli na levé nadledvině a na ledvině, nestál za řeč.

Další zasedací místnost, ale neseděla jsem. Přijmu zprávy, ať jsou jakékoli, vestoje. Tečka.

„Slečno MacKenzieová,“ oslovila mě doktorka Hughesová, když vstoupila spolu s týmem doktorů. Byla jsem ráda, že ať už měla s Montrose jakoukoli pracovní dohodu, umožnila jí být tady, ukázat mi stejný obličej a stejný hlas.

„No?“

„Provedli jsme biopsii a otestovali tumor i kostní dřeň.“

„Tak jo.“ Paže jsem měla pevně zkřížené, usilovně jsem se snažila udržet pohromadě.

„Moc mě to mrzí, ale případ vaší dcery je velice agresivní a pokročilý. U většiny případů neuroblastomu se symptomy projeví mnohem dřív. Stav Maisie však gradoval bez vnějších projevů. Nejspíš to léta postupovalo nepozorovaně.“

Léta. V mém dítěti léta rostl netvor.

„Co se mi tím snažíte říct?“

Doktorka Hughesová obešla stůl a vzala mě za ruku. Kolébala jsem se dopředu a dozadu, jako když

byla dvojčata ještě nemluvnata v mé náruči a potřebovala uchlácholit.

„Maisie má neuroblastom ve čtvrtém stadiu. Zmocnil se víc než devadesáti procent její kostní dřene.“

Upírala jsem oči do jejích tmavě hnědých s vědomím, že jakmile ten kontakt ztratím, začnu se zase topit. Už teď jako by se kolem mě svíraly stěny, ostatní doktoři mi mizeli z periferního zorného pole.

„Devadesát procent?“ Můj hlas byl stěží šepot.

„Bohužel.“

Polkla jsem a zaměřila se na pohyb vzduchu do plic a ven, snažila jsem se sebrat odvalu a položit otázku, která se nabízela. Tu, kterou jsem ze sebe nedokázala vypravit, protože jen co ze mě vyjde a bude zodpovězena, všechno se změní.

„Ello,“ pobídla mě doktorka Hughesová.

„Jaké má vyhlídky? Prognózu? Co budeme dělat?“

„Zaútočíme na to okamžitě a nemilosrdně. Začneme chemoterapií a budeme postupovat dál. Budeme bojovat. Ona bude bojovat. A až bude moc unavená na to, aby bojovala, pak za ni budete ze všech sil bojovat vy, protože tohle je válka se vším všudy.“

„Jaké má šance?“

„Ello, určitě nechcete...“

„Jaké má šance?“ vykřikla jsem.

Doktorka Hughesová se odmlčela, pak mi stiskla ruku.

„Má desetiprocentní šanci na přežití.“

Dunění v uších se vrátilo, ale zahnala jsem ho a soustředila se na každé slovo, co doktorka Hughesová řekla. Potřebovala jsem každičký gram informací.

„Má desetiprocentní šanci, že tohle přežije?“ opakovala jsem, protože jsem potřebovala, aby mi řekla, že jsem se přeslechla.